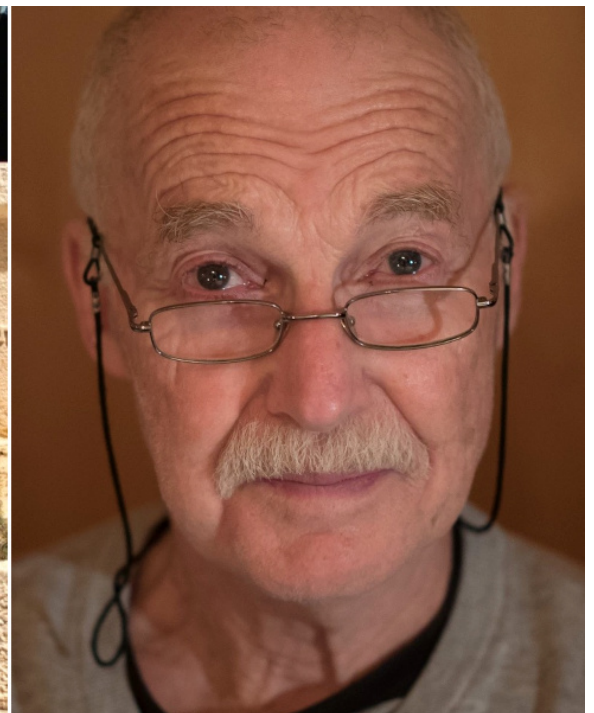

Lasse Wilhelmson: Resan från judisk marxist till svensk nationalist

Han var en framträdande profil i 68-vänstern och vad som de facto var världens starkaste Vietnamrörelse. Fram till slutet av sitt liv skulle Lasse Wilhelmson komma att bli trogen sitt rebelliska sinne och skrädde inte orden i sina politiska analyser av den samtida situationen i Sverige och Västerlandet. Följ med på berättelsen om hans livsresa i Nya Dagbladets porträtt.

Tv. Lasse Wilhelmson vid Moses Hess grav på judiska kyrkogården i Köln, Tyskland.

Dela artikeln

Isac Boman

isac.boman@nyadagbladet.se

Det är en regnig höstdag i oktober när jag möter Lasse Wilhelmson i hans villa i Täby. Han har skördat honung från sin egen lilla biodling och sätter på en kopp te för att bjuda på ett smakprov. Mer uppvärmning än så behövs inte för honom för att dyka ner i ett djupt samtal om livet och omvärlden. Honungen är för övrigt mästerligt god, något jag sedermera blir ännu tydligare varse eftersom jag får med mig en väl tilltagen burk hem som tack för samtalet.

Artikeln publicerades ursprungligen den 14 augusti 2021.

Den 7 maj 1941 föddes Lasse Wilhelmson till en svensk far och en judisk mor. Det hade tagit flera år för fadern att övertyga moderns familj för att hon skulle få gifta sig med en icke-judisk man, men han gav sig inte och vann till slut deras hjärtan efter en ihärdig övertalningskampanj. I början av 60-talet hälsade familjen och Lasse själv ofta på i Israel för att besöka sina judiska släktingar.

– Jag har bara goda minnen av min uppväxt, berättar Lasse.

I hans släkt fanns framförallt skomakare och skräddare, eller ”lägre medelklass” och ”proletariat” som han själv beskriver det.

– Det var vanligt folk, inga bankirer och oligarker och sånt, skojar han.

Några år efter att han hade gjort militärtjänstgöring i Sverige bodde han från 1961 fram till 1963 på en så kallad kibbutz i Israel.

– Jag ville ju ta reda på vem jag var. Många invandrare från andra länder har ju samma identitetsproblematik, berättar Lasse om tiden i Israel.

Kibbutzerna beskriver han som socialistiska experimentsamhällen som lockade även icke-judiska ungdomar från utlandet. Även Israels armé försökte utnyttja dessa förhållandervis utbredda kollektivsamhällen, exempelvis genom att försöka sätta personer som vuxit upp på samma kibbutz i samma förband i den israeliska armén.

– De där åren i början av 60-talet blev jag nästan frälst i Israel. Jag träffade arabiska människor som berättade hur man hade beslagtagit deras land men jag såg bara det jag ville se och fick mig till livs, säger han tillbakablickande.

Det var dock inte frågor om varken Israels eller Palestinas relationer och framtid som senare skulle komma att väcka hans politiska intresse – utan den omvälvande vänstervåg som sköljde över Europa och även Sverige med den så kallade 68-rörelsens framfart.

"Vi riktiga marxist-leninister tyckte han var en riktig jävla mjukis"

Från 1965 och fram till 1972 kom Lasse att studera vid den pedagogiska institutionen vid Stockholms universitet och sedermera även att arbeta som lärare och forskare på "Peddan" som den kallades i jargong. Institutionen leddes av Arne Trankell som var känd som en ytterst "röd" professor politiskt sett, något han var långtifrån ensam om.

– *Vi som var riktiga marxist-leninister tyckte dock han var en riktig jävla mjukis*, skämtar Lasse samtidigt som han understryker att det faktiskt var lite så de mer radikala ungdomarna uppfattade det.

Vid sidan av att institutionen var genomgående röd politiskt, konstaterade han att det vid sidan av honom själv fanns ett ansevärt antal övriga judiska studerande vid institutionen.

– *Vad det där beror på kan man ju diskutera, men det var egentligen ingenting jag tyckte var märkvärdigt eller ens reflekterade över där och då*, säger han.

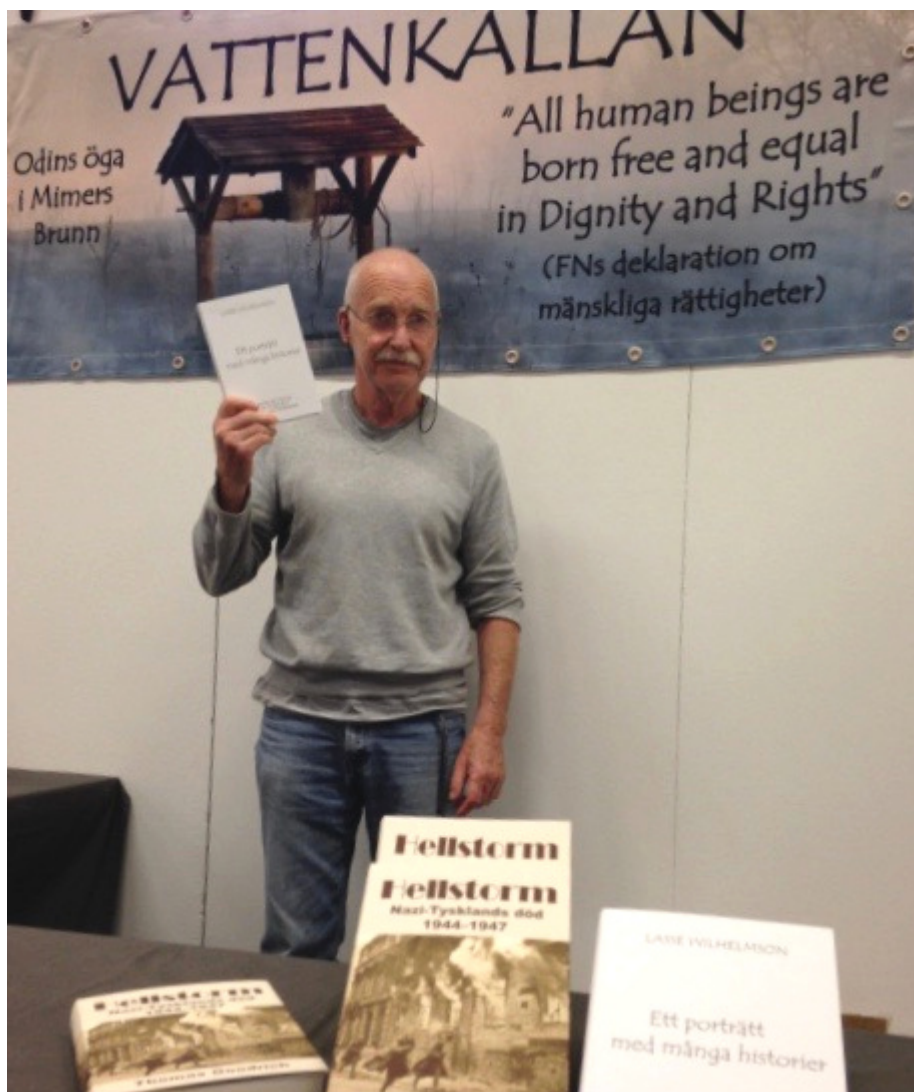
Lasses judiska identitet gav honom däremot vissa kval i relation till den tydliga marxistiska anti-imperialistiska diskursen, som även innefattade ett tydligt motstånd mot ockupationen av Palestina. I samband med att det så kallade sexdagarskriget bröt ut 1967 berättar han om sina egna blandade känslor inför de israeliska framryckningarna i Jordanien och Egypten.

– *Där satt vi ett gäng judiska marxister och lyssnade på radion om kriget. Teoretiskt och i praktiken stödde vi Palestinierna, men ändå kommer jag ihåg mina egna och de andras känslor över de israeliska framgångarna på marken när Sharon gjorde den avgörande rörelsen för att få slut på kriget. Vi tyckte Israel hade fel men ändå hoppades jag att de skulle vinna*, berättar Lasse.

Hans medstuderanden Hans Gordon och Lennart Grosin, som likt honom själv hade judisk bakgrund, skrev sedermera sina licentiatavhandlingar om just denna dubbla typ av identitet som förekom hos marxistiska judar.

Själv ägnade han sin uppmärksamhet bland annat på att lägga grunden för fredsforskningen i Sverige, och hann även skriva en uppsats på temat tillsammans med

Charles Westin – som senare skulle komma att bli Stiftelsen Expos ordförande och förbli så i många år.

Lasse Wilhelmson på bokmässan 2016.

I slutet av 60-talet tilltog vänstervågen i Sverige och den övriga västvärlden på ett sätt som Lasse menar är svårt att återge till någon som inte var med då. Det var en omvälvande tid, på gott och ont, men han understryker fortfarande idag att han kan se många positiva sidor med den speciella anda som rådde under den så kallade 68-rörelsens högtidsdagar. Han nämner bland annat hur den nya öppenheten avspeglade sig inom den akademiska världen med tvärvetenskapliga seminarier och diskussioner som utvecklade det pedagogiska området bland många andra. Upptäckarglädjen och det fria samtalet är ett

exempel på något som han konstaterar dock helt har försvunnit från vänsterpolitiska rörelser i samtidens Sverige.

– Man öppnade upp, det var en debatt. Det var sånt som var bra där som först senare urartade eller blev dåligt. Rollen att vara systemkritiska, att jobba för yttrandefrihet och så vidare är det dock inte den rörelsen som spelar längre, den rollen spelas idag snarare i högre grad av nationella – det vill säga nationalister, menar Lasse.

Under en tid var han medlem i kommunistiska partiet och kom därtill att sitta i den centrala ledningen för FNL-rörelsen i Sverige – riksstyrelsen för Vietnamrörelsen i Sverige – enligt hans egen och många andras bedömning vad som faktiskt utgjorde världens starkaste Vietnamrörelse.

– I USA och andra länder var det mer flower-power, det fanns ingen organiserad Vietnamrörelse i samma grad som i Sverige.

Han konstaterar att dåtidens breda vänsterrörelse såg mycket annorlunda ut jämfört med vad den sedermera skulle komma att utvecklas till och pekar bland annat på synen på nationalism och nationellt självbestämmande.

– Vi talade för att Vietnams sak är vår, och med det menade vi att om vi hjälper till att stödja och försvara en annan lites nations självständighet och territoriella integritet – så innebär det också ett stöd för vårt eget oberoende. Den delen av 68-rörelsen var både nationalistisk och internationalistisk. Vi hade ju svenska flaggor i våra demonstrationer. På det viset var ju också vi både internationalister och nationalister, men det är många från den gamla vänstern som har glömt det eller låtsas ha glömt det.

Den största lärdomen: "Enhetsfronten"

Lasse menar att det finns många lärdomar att hämta från Vietnamrörelsen, bland annat vad som inom den marxistiska diskursen kallades och fortfarande kallas för enhetsfronten – en metodik som går ut på att formulera ett begränsat antal krav i paroller för att samla människor kring dessa. Den svenska Vietnamrörelsen använde denna metod systematiskt med stor framgång och blev stark även internationellt, något som bland annat föranledde att till och med statsministern Olof Palme gick med i deras tåg. "USA ut ur Vietnam", "Stöd Vietnams folk på deras egna villkor" och "Bekämpa den amerikanska imperialismen" var exempel på slagord man samlades kring.

– Enhetsfronten är min största lärdom från 68-rörelsen, betonar han med eftertryck.

I rörelsen fanns även en frän kritik mot Sovjet, som man benämnde som "socialimperialism" – något som till och med fick Nordvietnams Moskva-ambassadör att kräva att få träffa ledningen och försöka få dem att avstå från denna kritik. Vid tillfället funderade ledningen inklusive Lasse på huruvida man skulle hålla tyst om dessa påtryckningar eller gå ut med dem i offentligheten.

– *Vi valde till slut att inte göra det för att vi trodde det skulle försvaga Nordvietnams kamp, berättar han och uttrycker ånger över detta.*

– *I backspegeln tror jag det var det största felet vi gjorde, Nordvietnam hade nog befriat sig ändå och om det hade blivit en stor grej att de Sovjettrogna kommunisterna försökte påverka vårt oberoende hade Vietnam kanske inte kunnat gå in i Kambodja.*

Exempel på en typisk 68-poster man lade upp i Täby centrum.

"Uppfattade Reinfeldt som en nolla"

När 68-vågen hade passerat kom barn, familj och jobb emellan. Fram till slutet av 90-talet var Lasses politiska engagemang fokuserat på kommunalpolitiken i Täby, där han satt i fullmäktige och kommunstyrelsen för Täbypartiet i 24 år. Under ett av dessa år arbetade han där nära med Fredrik Reinfeldt när denne gjorde ett kort gästspel i kommunpolitiken. Lokalpolitikerna hade vid tillfället en tradition att hälsa på företag i regionen, och de enda två som åkte ut på de besöken var Lasse och den blivande statsministern.

– Jag uppfattade honom som en nolla. Han var ju egentligen inte intresserad av det, han stod bara och snackade skit i fullmäktige och hade ingenting att säga när vi besökte företagen i kommunen, säger han om Reinfeldt.

– Han förstod att det var nödvändigt för att komma vidare, men för mig var det på allvar – företagarna hade problem och det var mest jag som snackade för jag hade en plan för regionen, berättar Lasse.

– Till saken hör ju att Reinfeldts pappa också var moderat och aktiv i kommunpolitiken och var en av mina främsta supporters. Han tog ju avstånd från sin son senare i livet, det var en bra gubbe, avrundar Lasse temat.

Under årens lopp hopade sig samtidigt efterhand allt fler frågetecken hos Lasse kring marxismen och den politiska vänstern i Sverige. Han nämner den vänsterpopulistiska S-tidningen Aftonbladets kulturchef och uttalade marxist Åsa Linderborg som ett exempel på något som väckte sådana frågor.

– Man kan undra hur det kommer sig att en marxist kan få vara kulturchef på en av Sveriges största tidningar, som ägs av kapitalister. Hur kommer det sig att marxister och vänstern i Sverige aldrig frågar sig varför det är så?, frågar han sig.

I början av 2000-talet återgick Lasse till allt mer djupgående studier och berättar att han "köpte hyllmeter med böcker" i ett försök att få svar på sina frågor. Utgående från sitt intresse för judisk historia och marxismens rötter gjorde han snart en upptäckt som förbryllade honom.

Sionismen och marxismen

Enligt officiell historieskrivning är Theodor Herzl omnämnd som sionismens anfader och dess grundande skedde på sionistkongressen 1897. Lasse fann dock i sina studier att sionismens verkliga upphovsman var Moses Hess i form av hans epokgörande bok *Rom*

och Jerusalem – vilken i sin tur hade lagt en grund som Herzl tog vid. Hess var själv en av de första socialdemokraterna i Tyskland och introducerade även Karl Marx till socialismen som en framträdande mentor. Något som fick Lasse att särskilt höja på ögonbrynen var att Moses Hess även var Marx personliga suppleant på den kommunistiska internationalens två första möten.

– Det var en första grej som chockade mig. Varför hade vi inte pratat om det här i våra studier i 68-rörelsen? Jag fick inte ihop det där. När jag hade vänt på den stenen tänkte jag att jag måste fortsätta på det spåret, berättar han.

– Det enda sättet jag fick ihop det på var ju liksom att de tillhörde samma grupp. De var judar bägge två.

Lasse konstaterar att det judiska som tema betraktat är minst sagt laddat för många att sätta ord på – även i de fall det är någon som han själv med judisk bakgrund som berör frågan.

– Folk får hjärtat i halsgropen så fort man säger ordet jude eller judisk, och om man sedan lägger till begrepp som makt eller inflytande i samma diskussion – ja då är det ju supertabu, konstaterar han.

Själva frågan om vad som egentligen konstituerar den judiska identiteten med dess religiösa, kulturella och etniska aspekter är heller inte helt enkel att besvara, menar Lasse.

– Det där finns det ju olika uppfattning om. Enligt den mosaiska församlingen, alltså den religiösa församlingen i Sverige, är man jude om man har en judisk mor. Men man kan också bli jude genom att konvertera, men det är omständligt och otroligt sällsynt. De som gör det blir aldrig riktiga judar enligt andra judar, menar han.

Utgående från detta synsätt är man alltså jude även om man anser sig själv vara ateist, eller om man själv anser att man inte är det. Det är ett förhållningssätt som Lasse själv dock inte delar och tar i detta stöd av den judiske forskaren Schlomo San. San noterar bland annat att 80 procent av dagens judar, ashkenasiska judar, härrör från att större delen av folket i kungadömet Khazarien, som låg mellan Svarta och Kaspiska havet på 700- och 800-talet, konverterade till judendomen.

– De har överhuvudtaget ingen hemvist i Palestina. Och de resterande då – större delen av de 20 procenten – det är konverterade berber ifrån Nordafrika, förklarar Lasse och nämner

den israeliske journalisten Gideon Levy på tidningen Haaretz som gjorde en undersökning på sin egen bakgrund, och ingenstans fann någon anknytning till Mellanöstern.

Den stora divergensen inom judenheten gör det enligt Lasse tvivelaktigt om man faktiskt kan definiera judar som en distinkt etnisk grupp.

– Jag har ju bott i Israel, och judar som bott i Jemen och Marocko ser ju helt annorlunda ut än de som kommer från Polen, Tyskland eller Sverige. Många som ser sig som judar är ju araber helt enkelt, förklarar han.

Istället menar Lasse att det judiska i första hand är en identitet eller rentav en mentalitet.

– Att vara jude är i första hand en identitet, mentalitet eller ideologi som jag ser det, och som är kopplad till den judiska staten Israel, förintelsen och utvaldheten. Det är delar som främst knyter samman judar, men det betyder inte att det är en enhetlig grupp – långtifrån, menar Lasse.

– Samtidigt är det en extremt stamorienterad grupp som påminner om andra klanbaserade samhällen som finns i Sverige idag. De som är utanför gruppen betraktas enligt den kulturen inte som fullvärdiga människor, de är "gojer".

Lasse betonar vad han skriver i sin bok *Är världen upp och ner?* – att alla sociala, religiösa eller etniska grupper av olika slag som regel värnar om sina särintressen – och att det uppfattas som helt legitimt att deras företrädare gör sitt bästa för att göra just det. Enligt samma princip, menar Lasse, bör det dock samtidigt också vara legitimt att kritisera sådana särintressen, oavsett vem de representeras av, i synnerhet om dessa strider mot allmänintresset. Därtill pekar han på att kritik mot specifikt judiska särintressen, aktivister eller makthavare som regel medvetet misstolkas som "antisemitism" – fientlighet till den judiska folkgruppen i sin helhet – som en metod för att tysta kritik.

– Att diskutera "zigenskt makt" eller snarare maktlöshet, går bra. Men så snart man kritiserar judiska organisationer och dess företrädare, är den legitimiteten så gott som bortblåst, noterar han och menar att tabu är en direkt konsekvens av dessas kulturella, ekonomiska, mediala och politiska inflytande – som systematiskt riktar sig emot sådan kritik.

"Det var den andra chocken för mig"

Lasse lade dock alla känsliga tabun åt sidan och fortsatte att gräva i marxismens historia och ner i den ryska revolutionen.

– Jag började köpa böcker om det där. De flesta av de källor jag hade då var skrivna av judiska professorer, historiker och så vidare, det är de som kan mest om det och har skrivit mest, säger han och nämner bland annat historieprofessorn Jurij Slezkin och hans bok "The Jewish Century" som en klargörande pusselbit.

I Slezkins forskning framgår bland annat att lejonparten av de socialistiska grupperingar som drev igenom och ratificerade den ryska revolutionen hade judiska företrädare.

– Det var den andra chocken för mig och då fortsatte jag att tänka – varför diskuterade vi aldrig det här i 68-rörelsen? Vi hade ju studier om marxismen och kapitalismen och Marx och Lenin och Mao Tse-Tung – varför var det viktigare för oss att veta hur mycket de producerade i en liten bondby i Kina än att gå till de här grundläggande sakerna som hur Marx blev socialist och vilka det var som var i ledningen för den här så kallade ryska revolutionen? Efter ett tag upptäckte jag att det inte var någon rysk revolution utan en judisk statskupp, fortsätter han.

Lasse menar på basen av sin forskning att det inte är någon överdrift att benämna marxismen som en i sina rötter judisk rörelse.

– Många judar själva anser ju att det är på det viset och om man ser till hur det hela började med Moses Hess och Karl Marx och även tittar på den judiska statskuppen – den ryska revolutionen – så är det ju rätt tydligt att det är en judisk rörelse. Det innebär inte att majoriteten av dem som var eller är marxister är judar. Men den har grundats, iscensatts och letts av judar.

Enligt hans uppfattning används marxismen i praktiken som ett politiskt vapen som en del av en mycket cynisk strategi.

– På något sätt så handlar det om att försvaga andra grupper utom sin egen – för då stärks ju samtidigt den egna gruppen. Sionismen handlar om en judisk stat i Palestina och marxismen handlar om att man ska upplösa andra nationer. Det är en dubbelsidig överlevnadsstrategi som jag ser det, där sionismen innebär att judarna garanteras en egen nation, och marxismen verkar för att andra nationer upplöses, menar Lasse.

Frankfurtskolans signum

Han pekar också på Frankfurtskolans intellektuellt inriktade judiska marxister som ett annat exempel som är mer aktuellt i dagens läge än den sovjetiska marxismen. Skolans tre mest namnkunniga teoretiker Herbert Marcuse, Theodor Adorno och Max Horkheimer var

med och lade grunden för så kallad "kritisk teori" – något som i praktiken banat väg för det som i folkmun kommit att bli känt som "politisk korrekthet" eller "kulturmarxism" i modern tid.

– Det är det som är hela Frankfurtskolans signum. När jag undervisade på universitet så undervisade jag om Frankfurtskolan, och det är ju den här identitetspolitiken – "som invandrare tycker jag", "som kvinna anser jag", "som homosexuell anser jag" och så vidare... och sen sätter man alltid etiketter på dem som har åsikter man inte gillar – etiketter som passar de egna åsikterna.

Ett tecken på illviljan i denna ideologiska diskurs och dess anhängare, menar han, är dess avsaknad av nyanser, där öppen och förutsättningslös diskussion brännmärks och brunsmetas. Ett exempel där denna typ av attityd strypt det offentliga samtalet under många år, påpekar han, är migrations- och flyktingpolitiken.

– Att Sverige och även andra länder tar hand om en viss del av riktiga flyktingar tror jag alla kan omfatta, och det rimliga är att när det blir lugnt igen i deras länder så åker de tillbaka. Kanske en del rotar sig och stannar kvar – så länge det handlar om väldigt små mängder så är det där inte något problem.

Dagens migrationspolitik däremot är ytterst destruktiv, menar Lasse, och går heller inte att jämföra med historiska folkvandringar.

– Under Hansatiden var det väldigt tyskt i Sverige, men det var ju europeiska folk i huvudsak och nu när det handlar om migration från Afrika och Mellanöstern och även ännu längre bort – helt främmande kulturer – det funkar ju inte, det förstår ju vem som helst. Det skulle inte funka om vi reste till deras länder – de skulle ju aldrig släppa in oss på det viset.

Förklaringen till den enfaldiga debatten, tror han, är att massmigrationen utgör det viktigaste verktyget i att upplösa och försvaga länderna i Europa och i synnerhet Sverige. Han går så långt som att slå fast att det är det "absolut effektivaste sättet att ta död på ett folk" och att man inspirerade av Richard von Coudenhove-Kalergi driver på för att blanda ut vita folkgrupper och ytterst sett upplösa samtliga etniska särarter i en eurasisk-afrikansk smältdegel, som Kalergi själv visionerade om.

– Massmigrationen är det starkaste vapnet att slå sönder Europas nationer, och i Sverige är vi långt på väg.

I Sverige pekar han i sammanhanget även på den israeliska aktivisten Barbara Spectre som grundat och driver stiftelsen Paideia med stöd av den svenska regeringen. Spectre har bland annat blivit vida uppmärksammas för sina hårdföra uttalanden kring nödvändigheten av att judar tar en ledande roll i att omvandla Europa till ett mångkulturellt samhälle.

Se denna länk <https://youtu.be/G45WthPTo24>

Ett annat uttryck för samma ideologi och anda i Sverige är enligt Lasse underrättelsegruppen Expo, som under många år arbetat med att brännmärka olika typer av nationalistiska strömningar i samhället – och sedermera kan nämnas även den svenska så kallade frihetsrörelsen som varit drivande i protesterna mot coronapolitiken.

– Alla kallar dem för vänsterextremister, och man kanske kan göra det också, men det är samtidigt ett sätt att, tycker jag, gömma undan vad det är för intressen som Expo verkligen står bakom, menar han.

Dagens vänsterpolitiska rörelser ger han inte mycket för och menar att det i dagsläget inte finns något kvar av det positiva som fanns i 68-rörelsen.

– De ömmar för nationer som förtrycks och utsätts för krig och annat i andra delar av världen, men inte för sitt eget folk, och därmed blir de totalt värdelösa när det gäller kampen för att rädda Sverige.

En särskilt påtaglig del av detta, menar Lasse, är hur många gamla vänsteraktivister som i dagens läge prostituerat sig för att få vara en del av "kultureliten" i egenskap av journalister och att man anklagar andra för att sprida falsk information när man själva konsekvent gör sig skyldiga till just det.

– Snacket om fake news är ett sätt att försöka ge sken av det man själv säger är sant och det som meningsmotståndare säger är falskt. Det är bara ett skådespel som jag ser det. Media använder ju själva fake news, de bara tycker saker utan att ha några riktiga källor och finns det källor är det amerikanska nyhetsbyråer.

En mer komplicerad problematik han pekar på i medielandskapet är semi-oppositionella figurer som lyfts fram i debatten, men som i hög grad fokuserar på symptom och inte på att söka grundorsaker, exempelvis i frågan om massmigrationen till Väst, där han nämner Ann Heberlein, Katerina Janouch och Peter Springare som exempel.

– De kan få vara hur kritiska som helst utan att tala om orsakerna bakom massmigrationen. Vem vill ha det, vem har satt igång det, vem tjänar på det? Det gör ingen av dem. De jobbar med symptom. De gör det på ett bra sätt, men de jobbar bara med symptomen. Så fort man kommer in på orsakerna så börjar det brännas.

– Låt oss ta Syrien som exempel. Varför blev det ingen massmigration där under de första åren av kriget, när folk verkligen flydde? De sitter ju fortfarande kvar där, alla fattiga människor som flydde är kvar i närområdet. Varför satte den här vågen igång flera år efteråt? Vad var det för krafter som satte igång den i EU, i FN i USA, i alla tankesmedjor och så vidare?

Han nämner bland annat den ökände ungersk-judiske globalisten George Soros som drivit på migrationsströmmarna från Afrika och Mellanöstern genom sin stiftelse Open Society Foundation, till och med på så direkta sätt som att ta fram broschyrer för hur man ska göra för att ta sig till Sverige och få ekonomiskt stöd. Rädslan för att ta i den typen av analyser präglar heller inte bara vänsterpolitiskt inriktade personer utan även Sverigedemokraterna och så kallade "Sverigevänner" i stort, påpekar Lasse.

– Bland de Sverigevänner och invandringskritiker som stampas ut ur åsiktskorridoren är det väldigt få som tar upp bakomliggande orsaker till massmigrationen, och så fort det är någon som gör det – som jag – då gör de likadant som de själva blivit behandlade, det vill säga de stampar ut dem som talar om vilka som ingår i makteliten.

Han konstaterar att priset för att tala klarspråk om sina analyser idag är högt och att debattklimatet förändrats radikalt i Sverige under de senaste decennierna.

– Under de här 15 åren så har det skett enorma förändringar när det gäller yttrandefriheten, i synnerhet under de senaste 5 åren. Det gick ju ändå en bit in på 2000-talet i alla fall att föra en debatt i olika frågor, men nu är det mycket mera styrt, och det var ju aldrig på det viset att den här häxjakten som har funnits länge på oliktankande och som påverkar oliktankandes hela liv – möjligheten att få jobb, deras familjer – det fanns ju inte då.

Lasse lyfter fram ett annat exempel på det aggressiva tonläget i den offentliga debatten där den sverigedemokratiska riksdagsledamoten Anna Hagwalls motion, att motverka monopoliseringen av medialandskapet, bemöttes med anklagelser om "antisemitism".

– Hon har inte sagt ett ord om judar. Man behöver inte ens säga att det är judiska intressen, utan bara att man säger att media måste decentraliseras – så blir man anklagad att vara antisemit, eftersom det är judar och judiska intressen som styr de här koncernerna.

Även i privata forum finns idag en godtycklig lagstiftning genom lagen om hets mot folkgrupp som ytterligare spär på rädslan för att tala fritt.

– Det här skär ju rakt igenom hela samhället – det går in i familjer, in i äktenskap, det går in bland vänner – det här att man sätter etiketter på folk.

"Vi finansierar vår egen undergång som nation"

Han bedömer att den demografiska situationen i Sverige har blivit särskilt problematisk, även jämfört med andra länder, eftersom man på grund av sin homogena befolkning, och i många avseenden skyddade tillvaro har haft en väldigt hög tillit. Även om det kan vara något positivt pekar han på att den naiva inställningen inte fungerar i dagens läge och att svenskarnas låga självbevarelsedrift är ett problem.

– Jag tror att 68-rörelsen och vänsterrörelsen, som omfattade hela samhället och var oerhört stark, öppnade upp för att man ska hjälpa andra, att man ska solidarisera sig med andra och så vidare – och jag tror också att det är så att eftersom svenskarna är ett så homogent folk så har man haft en väldigt hög tillit. Man har litat på varandra och på att man inte behöver låsa dörren när man går hemifrån och så man känner sig trygg och så vill man hjälpa andra – och helt plötsligt ställs man då inför främmande kulturer som kommer hit olagligt. Alla ska öppna sina hjärtan som Fredrik Reinfeldt säger. Det fanns inget naturligt med det och det fanns ingen självbevarelsedrift hos det svenska folket, så upplever jag det. Man bara tog, man ska hjälpa andra, man ska vara snälla, det är synd om dem och så vidare.

I den mån det finns möjlighet till politiska åtgärder efterlyser han att i första hand repatriera migranter som kommit på lögnaktig eller olaglig grund, samt komplettera en återvandring med ekonomiska incitament för att vända den demografiska utvecklingen.

– Det är en rent moralisk fråga – folk som har ljugit om sin ålder, sin bakgrund eller hittat på en historia – eller inte sökt asyl i första land. Folk har ju åkt genom 10 länder innan de sökt asyl i Sverige. Alla som sökt asyl olagligt måste så fort som möjligt ut ur Sverige.

– De som kommit hit är inte de riktiga, fattiga flyktingarna som finns i närområden till kriget, det är välfärdsmigranter. Det är inget som jag hittar på, det säger man ju inom EU

själv att merparten är välfärds migranter. Vi håller på att finansiera vår egen undergång som nation, ekonomiskt och som folk.

Han konstaterar att det är svåra beslutsprocesser som krävs, men att det faktiskt finns exempel på att en annan typ av migrationspolitik åtminstone delvis kan bli verklighet i en framtid i Sverige med exempelvis Danmarks återvändningsprogram som exempel.

– Om Sverige som nation och svenskarna som folk inte ska försvinna inom en par generationer så handlar det ju inte om att skicka tillbaka 50 000 afghanska män som ljugit om sin ålder, utan det handlar ju om en eller två miljoner människor som inte kan få bo i Sverige. Det vill säga om Sverige ska kunna existera som nation – alltså inte bara som en geografisk plätt med gränser – utan som ett folk.

Rådet inför framtiden: Nätverka

I frånvaro av politisk förändring tror Lasse att vägen framåt framförallt går genom att nätverka med andra som ser allvaret i situationen och ta stöd av varandra.

– Man får skapa kontaktnät med sådana som tycker ungefär som en själv och förstår allvaret. Jag tror inte så mycket på formella organisationer längre. Jag tror på informella nätverk och att man bygger parallella informella nätverk med likasinnade. En person kan vara delaktig i flera olika nätverk som inte ens nödvändigtvis behöver veta om de andra. Då kan man bygga ett motstånd underifrån, tror jag.

– Det andra är att försöka göra sig oberoende från alla system. Det är nästan omöjligt att göra det, men att göra det så mycket som möjligt. Av försäkringskassan, av pensionssystem, av olika myndigheter som ska hålla på och tala om för en vad man ska göra.

– Poängen är att hela tiden försöka organisera sitt eget liv med sina närmaste så att man kan fortsätta att fungera efterhand som samhället fortsätter att falla isär, avslutar han.

Om intervjun

Artikeln är baserad på ett samtal med Lasse Wilhelmson i oktober 2020 i hans hem i Täby. I samråd med honom själv är den till stor del kompletterad med hans kommentarer från Jonas Nilssons intervju med honom på Palaestra Media från mars 2018.

Han har skrivit om sin livshistoria i boken "[Ett porträtt med många berättelser](#)" och har även publicerat ett urval av sina viktigaste artiklar i boken "[Är världen upp och ner?](#)".

Lasse Wilhelmson avled den 5 augusti 2021, 80 år gammal. Under sitt sista levnadsår kom han också att bli en uttalad kritiker till coronapolitiken och riktade bland annat frän kritik mot den pågående massvaccinationskampanjen och planerna på att införa digitala vaccinpass.